

ನಿಸರ್ಗಕ್ಕೆ ಮಠಗಳು ಕೊರೋನಾ ವೈರಾಣುವಿನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಕರೆ

ಕಲಿಯಬಹುದಾದ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದ ದಿಕ್ಕುಗಳು

ಸ್ವಾಮಿ ಮುಕ್ತಿದಾನಂದ

ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲೆಡೆ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹಬ್ಬುತ್ತಿರುವ ಕೊರೋನಾ ವೈರಸ್‌ನಿಂದಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಜನಜೀವನವೇ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದ್ದು, ಅದರ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಎದುರಿಸಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಇಂದು ತುರ್ತಾಗಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿರುವ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು; 'ವಿವೇಕಪ್ರಭ'ದ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ಸಂಪಾದಕರು. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ವಿಶ್ವಸ್ತ ಮಂಡಲಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರುವ ಅವರು ಉತ್ತಮ ಚಿಂತಕರೂ, ಪ್ರವಚನಕಾರರೂ, ಲೇಖಕರೂ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ಯುಗಯುಗಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಾ, ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ದಮನಕಾರಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಾನವರಾದ ನಾವು ಇಂದು ಒಂದು ಅಭೂತಪೂರ್ವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬದುಕನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಮಷ್ಟಿ ಜೀವನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಅಗೋಚರವಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ, ಹಾನಿಕಾರಕವೂ, ಆದ ಕೊರೋನಾ ವೈರಾಣು. ಮಾನವನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗಿರುವ ಇಂತಹ ಭಯಾನಕ ಸವಾಲನ್ನು ಮಾನವತೆಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲೇ ಎದುರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಮರ್ಥವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನೂ, ದಕ್ಷವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅರಿತಿದ್ದ ತಾಂತ್ರಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೂ ಈ ವೈರಾಣು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಅಣಕಿಸುವಂತಾಗಿದೆ. ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ನಾಗರಿಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಸುಭದ್ರತೆಯು ನಿಷ್ಫಲವಾದಂತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜೈವಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟುಮಾಡಿರುವ ಈ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ವೈರಾಣು ಅರ್ಧ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನೇ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಿದೆ.

ನಿಸರ್ಗವೆಂಬ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಕಲಿಯಲೇಬೇಕಾದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ವಿವೇಚಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದೆ. ಕೊರೋನಾ ವೈರಾಣು ಮಾನವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಗೊಳಿಸಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮ ವಿವೇಕಬುದ್ಧಿಯು ನಿಂತು, ಗಮನಿಸಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡಬೇಕಾದ ಸಂದಿಗ್ಧ ಕಾಲವಿದು.

೧. ನಮ್ಮ ಹಿನ್ನೋಟ ಮತ್ತು ಮುನ್ನೋಟಗಳು ಜಾಗೃತವಾಗಲು ಪ್ರಕೃತಿ ನೀಡಿರುವ ಸೂಚನೆ

ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ವಿವೇಕವು ಈ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗವನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಪಾಠ ಕಲಿಯುವ ಸದವಕಾಶವೆಂದು ಪರಿಭಾವಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಲಂಗುಲಗಾಮಿಲ್ಲದ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯ ಜೀವನವನ್ನು ತಿದ್ದಿ

ಸರಿದಾರಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದೆ ನಿಸರ್ಗ. ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಅತಿಯಾದ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ದುರ್ಬಳಕೆ ಮಾಡುವ ದುಷ್ಟ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ತಡೆಯನ್ನು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಒಡ್ಡಿದೆ. ಹೊಣೆಗೇಡಿತನ, ಕ್ರೌರ್ಯ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲಿನ ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿ ಮನೋಭಾವಗಳಿಂದ ಈ ಮಾರಕ ಸೋಂಕಿನ ವೇಗವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಜೈವಿಕ ಮತ್ತು ನೈಸರ್ಗಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಮತೋಲನವನ್ನೇ ಹಾಳುಗಡಬಿದೆ. ಜೀವಪೋಷಕವೂ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆಧಾರವೂ ಆದ ವಿಶಾಲ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಭಿತ್ತಿಗೆ ನಾವು ಅದೆಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ, ಸಂವೇದನಾಶೂನ್ಯರಾಗಿ, ಉದಾಸೀನರಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಕಠೋರ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದೆ; ನಮ್ಮ ಕರಾಳ ಮುಖವನ್ನು ಬಯಲು ಮಾಡಿದೆ.

ಜೀವಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವೂ ಸೂಕ್ತವೂ ಆದ ಪರಿಸರವನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ವಿಕಾಸದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿ ೮.೭ ದಶಲಕ್ಷ ಜೀವಪ್ರಭೇದಗಳಿಗೆ, ಸಸ್ಯಸಂಕುಲ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಪ್ರಪಂಚದ ಸುಖಕರ ಬಾಳಿಗೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ೨೦೧೮ರಲ್ಲಿ

ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಹೊರಬಂದ WWF ವರದಿಯು ಒಂದು ಆಘಾತಕಾರಿ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಮಾಡಿದೆ. ೧೯೭೦ ರಿಂದ ೨೦೧೪ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರನಿಸಿಕೊಂಡವರು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಶೇಕಡಾ ೬೦ ರಷ್ಟು ಸಸ್ತನಿಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಸರೀಸೃಪಗಳು, ಮೀನುಗಳು ಮತ್ತು ಉಭಯಜೀವಿಗಳನ್ನು ಸರ್ವನಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಈ ಮಟ್ಟದ ಅಪಾಯವನ್ನೂ, ಮಾರಣಾಂತಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಜೀವಿಗಳೂ ಉಂಟು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆಲೋಚನಾಶಕ್ತಿ, ತಾರ್ಕಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಸಂಘಟನಾ ಕೌಶಲ್ಯ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿದ್ದರೂ ಈ ರೀತಿಯ ಅಪಾಯಕರ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ನಾವೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಒಂದು ವಿಪರ್ಯಾಸ.

ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿ ಅಥವಾ ನಗರೀಕರಣದ ಧಾವಂತದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಪರಿಸರ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಎರಡು ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲದ ಸಮಶೂಕವಿಲ್ಲದ ಮಾನವನ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ನೈಸರ್ಗಿಕ ಅಸಮಂಜಸ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಗಳಿಗೆ ಈ ಆತುರದ ದುಡುಕಿನ ಚಲನೆಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ನಮ್ಮ ಬಾಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಭಿತ್ತಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿತ್ವದ ಆಧಾರ ಎಂಬುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ನಾವು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಮಲಿನವಾದ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಭಾವನೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಜೀವನಶೈಲಿಗೆ ನಾವು ಒಗ್ಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ಕಿಕ್ಕಿರಿದ ಜನಸಂದಣಿಯ ಅನುಭವ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕೋಳಿ ಫಾರಂಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಜರದೊಳಗೆ ಬಂಧಿತವಾದ ನಡದೃಷ್ಟ ಪಕ್ಷಿಗಳಂತೆ ನಾವು ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಆಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ, ಸುಂದರ ಪೃಥ್ವಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಲು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದ್ದೇವೆ.

೨. ಮಾನವಕೇಂದ್ರಿತ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವು ನಿಸರ್ಗಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿ ಬದಲಾಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ

ಮಾನವರ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿತನದ ಉದಾಸೀನತೆ ಮತ್ತು ಕ್ರೂರ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಕುರುಹಾಗಿದೆ ಈ ಕೊರೋನಾ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ಪಿಡುಗು. ಮನುಷ್ಯರಾದ ನಾವು ಸಕಲ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಲಿನಗೊಳಿಸಿದ್ದೇವೆ; ನಿಸರ್ಗದ ಸೂಕ್ಷ್ಮನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇವೆ; ಜೈವಿಕ-ಭೌಗೋಳಿಕ-ರಾಸಾಯನಿಕ ಅವರ್ತನಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಜೈವಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸ್ಥಿರತೆಗೆ ಸಂಚಾರವುಂಟುಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾಲಿನ್ಯವಂತೂ ವಾಯು ಮಾಲಿನ್ಯ ಮತ್ತು ಜಲಮಾಲಿನ್ಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಭೀಕರವೂ, ಗಂಭೀರವೂ ಆದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾನವನು ನಿಜವಾದ ಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಬೇಕಾದ ತುರ್ತು ಈಗ ಬಹಳವಿದೆ.

ದಯೆ, ಅನುಕಂಪೆ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆ, ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ ಮುಂತಾದ ಮನೋಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಅರಿತು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾರ್ಥಮಯವಾದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವಕೇಂದ್ರಿತ ಜೀವನ ವಿಧಾನವನ್ನು ನಿಸರ್ಗಕೇಂದ್ರಿತ ಜೀವನವಿಧಾನವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

೩. ನಗರೀಕರಣದಿಂದ ನಿಸರ್ಗದೊಡನೆ

ಆಧುನಿಕ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯು ಜೈವಿಕವಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಲಾಗದ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್‌ನಂತಹ ತ್ಯಾಜ್ಯವಸ್ತುಗಳ ಅಪಾರ ರಾಶಿಯನ್ನೇ ಉತ್ಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಬಿಸಾಡಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನಿಸರ್ಗದ ಜೈವಿಕ-ಭೌಗೋಳಿಕ ಚಕ್ರವು ಹಾಳಾಗಿದೆ. ಕಾರ್ಬನ್ ಮತ್ತು ಹೈಡ್ರೋಲಾಜಿಕಲ್ ಚಕ್ರಗಳು ಅಪಾಯಕರ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲದರ ಒಟ್ಟು ಫಲಿತಾಂಶವೆಂದರೆ ಮಾನವದೇಹದ ಜೈವಿಕ ಮತ್ತು ರಾಸಾಯನಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದಿದೆ. ರೋಗ ಮತ್ತು ಮೃತ್ಯುವು ಮಾನವದೇಹವನ್ನು ಮುಕ್ತಿ ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತಾ ನಿರ್ವಿಣ್ಣುಗೊಳಿಸಿವೆ. ಕೊಲ್ಡ್, ಮುಂಬೈ, ಟೋಕಿಯೋ, ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಮತ್ತು ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್‌ನಂತಹ ನಗರಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿದ್ದಾಚೆಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಇಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಸಹ ನಾವು ಬಳಸಿ ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ (ಕಾಡು) ಜಂಗಲ್ ಅನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಲೇಬಾರದು. ಅನಗತ್ಯ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಅವಿವೇಕದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಲೇಬಾರದು. ನಗರೀಕರಣವೆಂಬುದು ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆಯನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿ ಕುಪಿತಗೊಳಿಸುವ ಅನಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಾಂದ್ರತೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಾ ಇಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಗರದಲ್ಲಿ ಇರುವೆಗಳಂತೆ ಮುತ್ತುತ್ತಿರುವ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ನಿಸರ್ಗಸ್ನೇಹಿಯಾದ, ಹಸಿರು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಜನಸಂಖ್ಯಾ ಏರಿಕೆಯನ್ನೂ, ಒತ್ತಡವನ್ನೂ ಇಳಿಸಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಬೇಕು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಗರದ ಕುದ್ರ ಆಕರ್ಷಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಇಂತಹ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಅನುಕೂಲವಿರುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ್ಯಹೂಡುವಂತೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು.

೪. ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ಪಿಡುಗಿಗೆ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗಿ ನಿಸರ್ಗ ಸ್ನೇಹ ಜೀವನಶೈಲಿಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ

ನಾವು ಒಂದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪರಿಸರ ಸ್ನೇಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಗಳೇ ಕ್ರಮೇಣ ಪಟ್ಟಣಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಸುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತರವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಈಗ ಅನಿವಾರ್ಯವೂ, ಅತ್ಯಗತ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ ಎಂಬ ಜಾಗೃತಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ಈ ಜಾಗೃತಿಯು ನಗರಗಳ ಜನಸಂಖ್ಯಾ ಸಾಂದ್ರತೆಯನ್ನು ಇಳಿಮುಖಗೊಳಿಸಲು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಬೇಕು. ನಗರೀಕರಣದ ಹುಚ್ಚುವೇಗಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಬೇಕು. ಸಹಜೀವಿಗಳು ಮತ್ತು ಹಸಿರಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಹಬಾಳ್ವೆಯನ್ನು ನಾವು ಸಾಧ್ಯಗೊಳಿಸಬೇಕು. ವಾಯು, ಜಲ, ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು, ಆಕಾಶ ಮುಂತಾದ ಜೀವಪೋಷಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಾವು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆ ಉಳ್ಳವ ರಾಗಿರಬೇಕು. “ಬದುಕು ಹಾಗೂ ಬದುಕಲು ಬಿಡು” ಎಂಬ ನೈತಿಕ ತತ್ವವು ಜೀವನಧರ್ಮವಾಗಬೇಕು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಎಲ್ಲರ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು, ಸರ್ವರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಜೀವಿಸುವುದು, ಮುಂತಾದ ಉನ್ನತ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಅದರ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಮಾನವರ ಸ್ವಭಾವದ ಪರಿವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಪರಿಸರ ವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಪಾದಚಾರಿಗಳ ಪಥ, ಬಚ್ಚಲು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಳ ವನ್ನೂ, ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸುವಂತೆ ಮರಗಳ ತೋಪು ಅಥವಾ ಸಮೃದ್ಧ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ ರಸ್ತೆ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಡಗಳ ನಡುವೆಯೇ ಜಾಗಮಾಡಿ ಆ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಮೀಸಲಿರಿಸಬೇಕು. ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಅಂಗಡಿ-ಮುಗಟ್ಟುಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಮರಗಳು, ಉದ್ಯಾನವನಗಳ ನಡುವೆ ಬರುವಂತೆ ಯೋಜನೆ ತಯಾರಿಸಬಹುದು. ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಚಿಂತಕರು, ಶಿಸ್ತು ಬದ್ಧ ಪ್ರಜೆಗಳು ಮತ್ತು ಪರಿಸರ ಸ್ನೇಹಿಗಳಾದ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪವುಳ್ಳ ನಾಗರಿಕರ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರವೇ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳು ಮತ್ತು ನಗರಗಳನ್ನು ಪರಿಸರಸ್ನೇಹಿ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಮರುರೂಪಿಸಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಾನವರು ಆರೋಗ್ಯದಿಂದ ಸಂತೋಷವಾಗಿ, ನಿತ್ಯ ಹರಿದ್ವರ್ಣದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪಕ್ಷಿಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಆನಂದದಿಂದ ಜೀವಿಸಬಹುದು. ಹಸಿರಿನ ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗೊಂಡು ಮಾನವನ ಜೀವನವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಒಂದು ಜೀವ ವಿರೋಧಿಯಾದ ಜೀವನರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಉಸಿರಿನ ಸಾರವಾದ ಆಮ್ಲಜನಕದಿಂದಲೇ ದೂರವಾಗಿ ಬಾಳುವುದು ದೌರ್ಭಾಗ್ಯಕರ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಕಾಡುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು, ನಮ್ಮ ನದಿ, ಕೊಳ, ಕೆರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಕೃಷಿಗೆ ಆಧಾರವಾದ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವರಾಗಬೇಕು. ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆ ನಮಗೆ ನೀಡಿರುವ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲ ಸಂಪ

ತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕಳಕಳಿ, ಗೌರವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ರಾಸಾಯನಿಕ ಔಷಧಿಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಶರೀರದ ಜೈವಿಕವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಆರೋಗ್ಯಕರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ಜೀವಪೋಷಕವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವುದರಿಂದ ನಾವು ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗುತ್ತೇವೆ.

೫. ಉಪಸಂಹಾರ

ಮಾನವ-ಮಾನವರ ನಡುವೆ ಹಬ್ಬುತ್ತಿರುವ ಮಾರಕ ಕೊರೋನಾ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗವನ್ನು ಮಾನವ-ಮಾನವರ ನಡುವೆ ಪರಸ್ಪರ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ತಡೆಗಟ್ಟಬಹುದು.

ಐಕ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರವೇ ಈಗಿನ ಅಗತ್ಯಗಳು. ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಎಲ್ಲಾ ಸೋದರಸೋದರಿಯರಿಗೆ, ಕಾನೂನು ರಕ್ಷಿಸಿ ಕಾಪಾಡಲು ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಂಧವರಿಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಸಹಕಾರವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶದ ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನಾಳಿ, ಮತ ಧರ್ಮಗಳ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳ ನಾವು ಮಾಡಬಾರದು. ವಿವೇಕಶೂನ್ಯವಾದ ಟೀಕೆ, ವಿಡಂಬನೆ, ನಿಂದೆಗಳು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾನವತೆಗೆ ಮಾಡುವ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಅಪಹಾರವಾಗಿದೆ. ಅದರ, ಕೊರೋನಾ ವಿರುದ್ಧದ ಗೊಂದಲ ಮಯ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಮಾಡುವ ರಚನಾತ್ಮಕ ಸಲಹೆಗಳು ಮಾನವ ಸಮಷ್ಟಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಅಮೂಲ್ಯ ಸೇವೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯ ಮತ್ತು ಸಲಹೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ವ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ವಾಗತವಿದೆ; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕವೂ ಆಗಿದೆ.

ಲಾಕ್ಡೌನ್ ನಂತರ ಕೊರೋನಾ ವೈರಾಣುವನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿವಿಧ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಅನುಕೂಲಕರ ವಾತಾವರಣ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಜ್ವಲಂತ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ, ಭೀಕರವಾದ ಸವಾಲಾಗಿಯೂ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಕೊರೋನಾ ಮುಕ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪಲು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ? ಲಸಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮಾತ್ರಗಳು ಇನ್ನೂ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ನಾವು ನಮ್ಮದಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಬಲ್ಲೆವೆ? ಕೇವಲ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿ ಪೋಷಿಸಿದ ರೋಗನಿರೋಧಕ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದಲೇ ನಾವು ಇಚ್ಛಿಸಿರುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲೆವೇ ಎಂಬುದೇ ಈಗ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ.

